καὶ Ρώμου, οἵτινες ἐγκατέστησαν αὖθις αὐτὸν εἰς τὴν ἀρχήν. Εἰς ἀνταμοιβὴν ἐπέτρεψεν αὐτοῖς νὰ οἰκοδομήσωσιν ἐπὶ τῶν ὀχθῶν τοῦ Τιβέρεως νέαν πόλιν, τὴν Ρώμην. Ν.Τ.

Νουμιδία. Βασίλειον ἀνεξάρτητον τῆς Β. Ἀφρικῆς καὶ κατόπιν ἐπαρχία Ρωμαϊκή. Κατὰ τοὺς μεταξὺ Ρωμαίων καὶ Καρχηδόνος ἀγῶνας, ἡ Ν. παρεῖχε πότε εἰς τοὺς μέν, πότε εἰς τοὺς δὲ περιφημοτάτους ἱππεῖς. Μετὰ πολλοὺς ἐσωτερικοὺς ἀγῶνας καὶ ἀρκετὰς ἐξωτερικὰς περιπετείας, ἡ Ν. κατελήφθη ὑπὸ τῶν Ρωμαίων (42 π.Χ.) καὶ ἀπέβη Ρωμαϊκὴ ἐπαρχία. Ὑπὸ τοὺς Ρωμαίους καὶ εἶτα τοὺς Βυζαντινοὺς ἐγνώρισεν ἀξιόλογον ἀκμὴν καὶ ἦτο ὁ πλουσιώτατος σιτοβολὼν τῆς Ρώμης. Αἱ περιφημότεραι πόλεις της ἦσαν ἡ Μιλβίχη, πρωτ. τῆς Ν. καὶ ἡ Κιρτα μετονομασθεῖσα ὑπὸ τοῦ Κωνσταντίνου τοῦ Μεγάλου εἰς Κωνσταντίναν (βλ. λ.). Κατὰ τὸ 430 μ.Χ. ἡ Ν. κατελήφθη ὑπὸ τῶν Βανδάλων τῆς Ἀφρικῆς, ἀλλὰ κατὰ τὸ 534 ἀνεκτήθη ὑπὸ τοῦ Βελισαρίου. Τέλος ὅμως τὸν 7ον αἰῶνα κατεκτήθη ὑπὸ τῶν Ἀράβων. Θ.Δ.

Νουρεδδὶν ***Σελτζουκίδης*** σουλτᾶνος τῆς Συρίας. Ἐπιτεθεὶς κατὰ τῶν σταυροφόρων, κατέλαβε τὴν Ἔδεσσαν, μίαν τῶν σπουδαιοτέρων ἐκ τῶν 4 ἡγεμονιῶν, τὰς ὁποίας εἶχον ἱδρύσει οὗτοι εἰς Συρίαν καὶ ἰσχυρότατον προπύργιον τῶν ἐξ Ἀνατολῶν ἐχθρῶν (1146). Κατὰ τὴν εἰς Συρίαν θριαμβευτικὴν προέλασιν τοῦ αὐτοκράτορος τοῦ Βυζαντίου Μανουὴλ Α', ὅτε κατελύθησαν τὰ σταυροφορικὰ κράτη, ὁ δὲ Μανουὴλ ἡτοιμάζετο νὰ ἐπιτεθῇ καὶ κατὰ τοῦ Χαλεπίου, ὁ σουλτᾶνος τούτου Ν. ἔσπευσε νὰ ζητήσῃ εἰρήνην ἐπὶ ἀποδόσει ὅλων τῶν παρ' αὐτοῦ κρατουμένων σταυροφόρων αἰχμαλώτων. Οὕτω ἀπέτρεψε τὴν κατάληψιν τοῦ Χαλεπίου (1156). Ἀναμιχθεὶς εἰς τοὺς ἀγῶνας τῆς Αἰγύπτου κατὰ τοῦ βασιλέως τῆς Ἱερουσαλὴμ Ἀμαλαρίχου καὶ τῶν Βυζαντινῶν συμμάχων τούτου, ἐγένετο, διὰ τοῦ στρατηγοῦ του Σαλαδδίν, κύριος τῆς χώρας. Ἀπέθ. εἰς Δαμασκὸν (1174).

Νουρεδδὶν πασσᾶς. Τοῦρκος στρατηγός, διοικῶν τὸ Σ.Σ. Σμύρνης κατὰ τὴν ἀπόβασιν τοῦ ἑλλην. στρατοῦ (2 Μαΐου 1919), ἀντικαταστήσας τὸν Ἀλῆ Ἰχσὰν πασσᾶν τὸ 1922 εἰς τὴν διοίκησιν τῆς Ι τουρκ. Στρατιᾶς. Ἡ Στρατιὰ αὕτη τοῦ Ν. τὴν 13ην Αὐγούστου 1922 ἐνήργησε τὴν κυρίαν ἐπίθεσιν κατὰ τοῦ ἑλλην. στρατοῦ ἀπὸ τοῦ Ρουκλοῦ Τεπὲ μέχρι τοῦ Ἀκὰρ ποτ., ἀνατολικῶς τοῦ Ἀφιὸν Καραχισὰρ καὶ ἐπέφερε τὸ ρῆγμα τοῦ ἑλλην. μετώπου. Εἶτα ὡδήγησε τὴν Στρατιάν του εἰς τὴν καταδίωξιν τοῦ ἑλληνικοῦ στρατοῦ καὶ τὴν 28.ν Αὐγούστου εἰσῆλθεν εἰς Σμύρνην, εἰς τὴν ὁποίαν τὴν προηγουμένην εἰσῆλθε τὸ Σῶμα Στρατοῦ ἱππικοῦ τοῦ Φαχρεδὶν πασσᾶ. Τῆς Σμύρνης διωρίσθη διοικητὴς ὁ Ν. πασσᾶς, ὅστις, ἀναλαβὼν τὰ καθήκοντά του ἅμα τῇ ἀφίξει του, οὐ μόνον οὐδὲν μέτρον πρὸς ἐπιβολὴν τῆς τάξεως ἔλαβεν—ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸν Φαχρεδὶν, ἐπιβαλόντα τὴν πρώτην ἡμέραν καὶ μέχρις ἀφίξεως τοῦ Ν. σχετικῶς τὴν τάξιν, — ἀλλὰ καὶ τὸν κληθέντα νὰ παρουσιασθῇ ἐνώπιόν του μετὰ τῶν προϋχόντων τῆς Σμύρνης Μητροπολίτην Χρυσόστομον, ἀφοῦ καθύβρισε, παρέδωκεν εἰς τὸν μαινόμενον τουρκικὸν ὄχλον, οἵτινες καὶ τὸν διεμέλισαν οἰκτρότατα. Αἱ σφαγαί, αἱ ἀτιμώσεις, αἱ ληστεῖαι καὶ ὁ ἐμπρησμὸς τῆς Σμύρνης ἔλαβον χώραν ὑπὸ τὰ ὄμματά του, τῇ ἀνοχῇ καὶ ἐπιτεύσει του. Γ.Χ.

Νουσμπάουμ. Φιλέλλην ἐκ τοῦ μεγάλου Δουκάτου τῆς Βάδης. Μαθητὴς ὢν ἔτι ἐν τῇ στρατιωτ. σχολῇ τοῦ πυροῦ, ἅμα τῇ ἐνάρξει τῆς ἑλλην. ἐπαναστάσεως, ἐγκατέλιπε τὸ στάδιόν του καὶ κατῆλθεν εἰς Ἑλλάδα, ἵνα προσφέρῃ τὰς ὑπηρεσίας του. Ἔλαβε μέρος εἰς πολλὰς μάχας τῆς Πελοποννήσου καὶ τὸν Αὔγουστον τοῦ 1825 ἀπέθανεν ἐξ ἀσθενείας ἐν Τριπόλει.

Νουσοὺχ Τσὰλ Ντάγ. Ὄρος τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, ὕψ. 1799 μ., ἀνατ. τῆς σιδηροδρομικῆς γραμμῆς Κιουταχείας-Ἀφιὸν καὶ βορείως τοῦ σιδηροδρομικοῦ σταθμοῦ Ντουγκέρ. Ἐπὶ τοῦ ὄρους τούτου ἐγένοντο πολύνεκροι μάχαι τὴν 2αν καὶ 3ην Ἰουλίου 1921 ὑπὸ Μεραρχιῶν τοῦ Α' καὶ Β' Σ. Σ. κατὰ τὴν ἐπίθεσιν ἐναντίον τῆς Κιουταχείας Δορυλαίου. Τοὺς ἀγῶνας τούτους βλέπε εἰς λέξιν Τσαοὺς Τσιφλίκ. Γ.Χ.

Νουτσέτου. Θέσις οὐ μακρὰν τοῦ Βουκουρεστίου, γνωστὴ ἐκ τῆς παρ' αὐτὴν συγκροτηθείσης μάχης μεταξὺ τμημάτων τοῦ στρατοῦ τοῦ Ὑψηλάντου καὶ τῶν Τούρκων. ***Νουτσέτου μάχη*** (27 Μαΐου 1821). Ἀπὸ τῆς πρωΐας τῆς 27ης Μαΐου, 500 Τοῦρκοι ἱππεῖς ἐθεάθησαν πορευόμενοι πρὸς Ν., κατεχόμενον ὑπὸ τοῦ Γιαννάκη Κολοκοτρώνη, ἐξαδέλφου τοῦ Θεοδώρου μετὰ τῶν ὑτ' αὐτόν. Πλησιάσαντες δὲ εἰς τὴν παρακειμένην μονὴν τοῦ Ἁγίου Γεωργίου, κατεχομένην ἑλλην. φρουρὰν ὑπὸ τοὺς Σαχίνην καὶ Σφήκαν, ἐφώρμησαν κατ' αὐτῆς, ἀλλ' ἀπεκρούσθησαν σφοδρῶς ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων καὶ ὑπεχώρησαν ἄπρακτοι: Περὶ τὸ δειλινὸν ὅμως, ἐνισχυθέντες καὶ συμπροσωθέντες εἰς 1500 ἱππεῖς ἐπανῆλθον εἰς Ν. Ἐν τῷ μεταξὺ οἱ Ἕλληνες εἶχον ἐνισχυθῆ καὶ δι' ἄλλων τμημάτων ὑπὸ τὸν Κωσταντῖνον Δούκαν καὶ Γεράσιμον Ὀρφανόν, τοὺς ὁποίους ἀπέστειλεν ἐκεῖ ὁ Ὑψηλάντης. Καὶ οἱ μὲν ὑπὸ τὸν Ὀρφανὸν ἐτάχθησαν παρὰ τὴν ἀναφερομένην ἀνωτέρω μονήν, οἱ δέ περὶ τὸν Δούκαν κατέλαβον τὸν ἀπώτερον αὐτῆς καὶ πρὸς τὰ ἀριστερὰ λόφον. Οἱ ἐν Ν., βοηθούμενοι καὶ ὑπὸ τῶν περὶ τὸν Ὀρφανόν, ἐμάχοντο γενναίως μέχρι βαθείας νυκτός. Ὁμοίως καὶ ἕτερον τμῆμα ὑπὸ τὸν Ἀναστάσην Ἀργυροκαστρίτην, τὸ ὁποῖον κατεῖχε λοφίσκον τινὰ καὶ ἐπροστατεύετο ἐκ τῶν νώτων καὶ τῶν πλευρῶν ὑπὸ δάσους. Ὁ Δούκας ὅμως, μόλις προσεβλήθη ὑπὸ ἀποσπάσματός τινος, ἐτράπη εἰς φυγήν, ἐγκαταλείψας τὴν θέσιν του καὶ ἠνάγκασε τὴν ὅλην παράταξιν, γενναίως ἕως τότε ἀνθισταμένην, νὰ καμφθῇ καὶ νὰ τραπῇ πρὸς τὰ ὀπίσω περὶ τὸ μεσονύκτιον. Κατὰ τὴν μάχην αὐτὴν αἱ ἀπώλειαι τῶν Ἑλλήνων δὲν ἦσαν σημαντικαί, ἀλλ' ἡ ἧττα ἐκείνη ἔσχε μεγίστην δι' αὐτούς ἠθικὴν ζημίαν. Θ.Δ.

Νούτσης ***Σπυρίδων*** τοῦ Ζήση, λοχ. πεζ. Ἐγεν. ἐν Ἀθήναις τὸ 1892. Μετέσχε τῶν πολέμων 12—13 ὡς ἐθελοντὴς καὶ 17—21. Ἔπεσεν ὑπὲρ Πατρίδος κατὰ τὰς ἐν Μ. Ἀσίᾳ πολεμ. ἐπιχειρήσεις τὴν 19 Αὐγ. 1921.

Νοῦτσος ***Ἀλέξιος*** Εἷς τῶν σπουδαιοτέρων Φιλικῶν καὶ ἀγωνιστῶν τοῦ 1821. Ἐγεν. εἰς τὴν κωμόπολιν Καπέσοβον τοῦ Ζαγορίου κατὰ τὸ 1779. Μείνας ὀρφανὸς πατρὸς ἐκ νεαρᾶς ἡλικίας, προσελήφθη εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ Ἀλῆ πασσᾶ τῶν Ἰωαννίνων, ὁ ὁποῖος, ἕνεκα τῶν μεγάλων ὑποχρεώσεων, τὰς ὁποίας εἶχε πρὸς τὸν πατέρα τοῦ Ν., ἠγάπα τοῦτον ὡς υἱόν του καὶ ἐφρόντισε διὰ τὴν ἀρτίαν κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην μόρφωσίν του. Ἐνηλικιωθεὶς ἐγένετο πρόεδρος τῆς Ὁμοσπονδίας τοῦ Ζαγορίου, συγκειμένης ἐκ 42 χωρίων, τὰ ὁποῖα πολλάκις, χάρις εἰς τὴν προστασίαν τοῦ σατράπου τῶν Ἰωαννίνων, ὁ Ν. ἔσωσεν ἐκ τῶν τουρκικῶν καταπιέσεων. Τόσην δὲ ἐπιρροὴν ἤσκει ἐπὶ τοῦ Ἀλῆ, ὥστε, ὅταν ποτὲ κατὰ διαταγὴν τούτου ὁ Ὀδυσσεὺς Ἀνδρούτσος ἤχθη ἐπὶ τὴν ἀγχόνην, ὁ Ν., ἀδελφοπητὸς τοῦ Ὀδυσσέως, ἐπενέβη εἰς τοὺς δημίους καὶ ὄχι μόσον ἔσωσε τὴν ζωὴν τοῦ φίλου του, ἀλλ' ἐνήργησε καὶ ὅπως προσληφθῇ οὗτος εἰς τὸ σῶμα τῶν σωματοφυλάκων τοῦ Ἀλῆ. Κατὰ τὸ 1819 ὁ Ν., μυηθεὶς εἰς τὰ τῆς Φιλικῆς Ἑταιρίας, ἀφωσιώθη ὁλοψύχως ὑπὲρ τῆς εὐοδώσεως τῶν σκοπῶν της. Ὅταν ἡ Ὑψηλὴ Πύλη ἀπέστειλε στρατεύματα κατὰ τοῦ στασιάσαντος Ἀλῆ πασᾶ πρὸς ἀποκλεισμὸν τούτου, ὁ Ν. μετῆλθε πᾶν μέσον πρὸς σωτηρίαν τοῦ προστάτου του, διὰ τοῦ ὁποίου θὰ διηυκολύνετο κατὰ πολὺ ἡ ἐπανάστασις, ἀλλὰ μὴ κατορθώσας τίποτε ὑπὲρ αὐτοῦ, παρὰ τὰς ἐπικινδύνους ἐπιχειρήσεις του, ἀπῆλθεν εἰς Μεσολόγγιον, ὅπου συνεργάζετο μετὰ τοῦ Μαυροκορδάτου. Κατὰ τὸ 1822, εὑρισκόμενος εἰς Κόρινθον, διετάχθη παρὰ τῆς Κυβερνήσεως, ὅπως ὡς φίλος τοῦ Ὀδυσσέως ἐπέμβῃ καὶ συμβιβάσῃ τοῦτον μετὰ τοῦ Ἀρείου Πάγου, μεθ' οὗ εὑρίσκετο εἰς διάστασιν. Μὴ κατορθώσας ὅμως νὰ διαλλάξῃ τὰ διεστῶτα, ἀπεστάλη εἰς Ἀνατ. Ἑλλάδα μετὰ τοῦ Χρίστου Παλάσκα, ὅπως παραλάβουν τὴν χιλιαρχίαν τοῦ Ὀδυσσέως. Μολονότι αἱ σχετικαὶ διαταγαὶ τῆς Κυβερνήσεως ἐτηρήθησαν μυστικαί, ὁ Ὀδυσσεὺς ἐπληροφορήθη τὰ συμβαίνοντα καὶ ἔλαβε τὰ κατάλληλα μέτρα. Τὴν χιλιαρχίαν του εἶχεν ἀφίσει εἰς Δρακοσπηλιάν, ὁ ἴδιος δὲ μετὰ 50 ὁπλοφόρων του εὑρίσκετο εἰς Δαδί, ὅπου φθάσαντες οἱ ἀπεσταλμένοι τῆς Κυβερνήσεως, ἀπέφυγαν πᾶσαν μετ' αὐτοῦ συνάντησιν καὶ κατηυθύνθησαν πρὸς Δρακοσπηλιάν, ὅπως κοινοποιήσουν εἰς τὸ στρατόπεδον τὰς διαταγὰς τῆς Κυβερνήσεως καὶ παραλάβουν τὴν διοίκησιν τῆς χιλιαρχίας. Ὁ Ὀδυσσεὺς ὅμως μετὰ τῶν 50 ὁπλοφόρων του τοὺς παρηκολούθει ἐκ τοῦ μακρόθεν καὶ, ὅταν ἐπλησίασαν εἰς τὴν Δρακοσπηλιάν, ἐπυροβόλησεν ἐκ τῶν νώτων. Ὁ πυροβολισμὸς ἦτο συνθηματικὸς διὰ τὴν Χιλιαρχίαν, τῆς ὁποίας οἱ ἄνδρες ἤρχισαν καὶ αὐτοὶ νὰ πυροβολοῦν. Ὁ Ν. καὶ ὁ Παλάσκας, πυροβολούμενοι πάντοτε, ἐπροχώρουν καὶ φθάσαντες εἰς τὴν παρακειμένην ξυλόστεγον ἐκκλησίαν τοῦ Ἁγίου Γεωργίου ἐκλείσθησαν ἐντὸς αὐτῆς. Οἱ ἄνδρες τοῦ Ὀδυσσέως, κυκλώσαντες τὴν ἐκκλησίαν, ἐπυροβόλουν πανταχόθεν, ἔκαυσαν δὲ τὴν στέγην καὶ τὴν θύραν. Τότε, πλησιάσας ὁ Ὀδυσσεύς, ἐζήτησε παρ' αὐτῶν νὰ παραδοθοῦν, ὑποσχεθεὶς ὅτι δὲν θὰ τοὺς ἐκακοποίει. Οὗτοι, πεισθέντες εἰς τοὺς λόγους του, ἀφοῦ ἄλλωστε ὁ Ν. εἶχε σώσει ἄλλοτε καὶ τὴν ζωὴν τοῦ Ὀδυσέως, παρεδόθησαν καὶ ὡδηγήθησαν εἰς τὴν καλύβην του. Ἐκεῖ ὁ Ὀδυσσεὺς διέταξε καὶ ἀνεγνωσθησαν εἰς ἐπήκοον ὅλων τῶν ἀνδρῶν αἱ διαταγαὶ τῆς Κυβερνήσεως. Μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν δὲ αὐτῶν ὁ Ὀδυσσεὺς, στρεφόμενος πρὸς τοὺς στρατιώτας, τοὺς εἶπεν ὅτι ὁ μὲν Ν. ἀπεστέλλετο ὡς βασιλεύς, ὁ δὲ Παλάσκας ὡς ἀρχιστράτηγος. Ἀντιληφθεὶς δὲ ὅτι οἱ στρατιῶται ἠρεθίσθησαν, ἐφώναξε πρὸς αὐτούς: «Αὐτοὺς θέλετε ἢ ἐμέ;» «Ἐσένα!» ἐφώναξαν οἱ στρατιῶται. «Τιμωρήσετε λοιπὸν τοὺς ἐχθρούς σας καὶ ἐχθρούς μου», εἶπεν ὁ Ὀδ. καὶ ἀπῆλθεν ἐκ τῆς καλύβης. Οἱ στρατιῶται, ἀπαγαγόντες τὸν Ν. καὶ Παλάσκαν, τοὺς ἐφόνευσαν (25 Μαΐου 1822). Ἡ δολοφονία αὐτή, λόγῳ τῆς ὑψηλῆς ἀποστολῆς τῶν δολοφονηθέντων, συνεκλόνισεν ὁλόκληρον τὴν ἀγωνιζομένην Ἑλλάδα καὶ τὴν Κυβέρνησιν. Θ.Δ.

Νταβοῦ ***Λουδοβίκος-Νικόλαος***, δοὺξ τοῦ *Auerstaedt* καὶ πρίγκηψ τοῦ *Eckmühl*. Στρατάρχης τῆς Γαλλίας (1770—1823). Ἀνθυπίλαρχος τὸ 1788, προσεχώρησεν εἰς τὴν ἐπανάστασιν καὶ ἐξελέγη διοικητὴς ἑνὸς τάγματος ἐθελοντῶν τῆς *Yonne*. Διεκρίθη εἰς τοὺς στρατοὺς τοῦ Βορρᾶ (1792), τοῦ Βελγίου (1793), τοῦ Ρήνου (1795—1797), τῆς Αἰγύπτου (1798-99), ὅπου ἐπεζήτησε νὰ ἑλκύσῃ τὴν εὔνοιαν τοῦ Βοναπάρτου. Στρατηγὸς Μεραρχίας τὸ 1800, διοικητὴς τοῦ ἱππικοῦ τῆς Ἰταλίας (1800—1801), ἔλαβε τὴν ῥάβδον τοῦ στρατάρχου τῆς Γαλλίας τὸ 1804. Κατὰ τὴν ἐκστρατείαν τοῦ 1805, διῴκει τὸ 3ον Σ.Σ., μετὰ τοῦ ὁποίου, τὸ 1806, διαπρέπει εἰς *Auerstaedt* μόνος ἐναντίον ὁλοῦ ὄγκου τοῦ πρωσικοῦ στρατοῦ. Κυβερνήτης τοῦ Μεγ. Δουκάτου τῆς Βαρσοβίας τὸ 1807, δοὺξ τοῦ *Auerstaedt* τὸ 1808, πρίγκηψ τοῦ *Eckmühl* μετὰ τὸ *Wagram*, διῴκησε τὸν στρατὸν τῆς Γερμανίας τὸ 1810 καὶ ἔλαβε λαμπρὸν μέρος εἰς τὴν ἐκστρατείαν τῆς Ρωσίας (1812). Διοικῶν τὸ *Hambourg* τὸ 1813, ἀντέστη μετ' ἀδαμάστου εὐσταθείας εἰς τοὺς Ρώσους μέχρι τῆς πτώσεως τοῦ Ναπολέοντος. Ὑπουργὸς τῶν Στρατιωτικῶν κατὰ τὸ ἑκατονθήμερον, διατελῶν ὑπὸ τὴν δυσμένειαν τῶν Βουρβόνων εἰσῆλθεν εἰς τὴν Βουλὴν τὸ 1819. Διὰ τῶν στρατηγικῶν ταλάντων του καὶ τῆς αὐστηρότητος τῆς διοικήσεώς του, ὑπῆρξεν ἴσως ὁ ἱκανώτερος τῶν ὑπαρχηγῶν τοῦ Ναπολέοντος. Χ.Χ.

Νταῆς ***Δημήτριος*** τοῦ Ἀναγν. Ἔφ. ὑπολοχ., γεν. τὸ 1894 ἐν Τρικκάλοις. Ἐφονεύθη ἐν Μ. Ἀσίᾳ τὴν 16 Αὐγούστου 1921.

Νταλίπης ***Ἀθανάσιος*** τοῦ Δημ., ἀνθ]γὸς πεζ, γεν. ἐν Γκαβρεσίφ-Καστορίας τὸ 1897. Μετέσχε τοῦ πολ. 1917—21. Ἐφονεύθη κατὰ τὰς ἐν Μ. Ἀσίᾳ ἐπιχειρήσεις τὴν 11 Ἰουν. 1921.

Ντ' Ἀμὰντ (*D' Amade Albert-Gérard-Léon*). Γάλλος στρατηγός, γεν. τῷ 1856 ἐν Τουλούζῃ. Διεκρίθη ἐν Μαρόκῳ, κατορθώσας νὰ καθυποτάξῃ πολλὰς φυλὰς Μαροκινῶν, μεταχειριζόμενος σχεδὸν ἀποκλειστικῶς μικρά, λίαν εὐκίνητα τμήματα (1903). Κατὰ τὴν ἔναρξιν τοῦ παγκ. πολέμου, διῴκει ὁμάδα Μερ., δρῶσαν εἰς τὸ ἄκρον ἀριστερὸν καὶ εἶτα τὸ 6ον Σ. Σ. Κατὰ Μάϊον τοῦ 1915 ἦτο ἐπὶ